

Gedachtenwisselingen.

Een Vraag.

Van J. L. te P. ontving ik een schrijven, waarop ik-zelve mij niet gerechtigd voel te antwoorden, en waarover ik daarom gaarne de meening wil weten van *gehuwde* lezeressen, of lezers.

„In een der ingezonden stukken van de *Holl. Lelie* las ik van de hand eener getrouwde dame (voorheen onderwijzeres), dat *HED.* voor haar huishouding (dus voor alle uitgaven en extra uitgaven, zoo tenminste heb ik er uit begrepen) 1200 gld. uitgetrokken had, en na het einde van 't jaar tot de slotsom kwam, dat dit bedrag nog te veel was. Zoudt U, of die Dame mij ook soms kunnen zeggen, hoeveel een huishouding van man, vrouw, en 3 kinderen (9, 7½, 6) zou kosten? Wel is waar, hoort men over 't algemeen, dat een Indische huishouding meer kost dan een Hollandsche, doch daar staat tegenover, dat men, door een vasten wil gerugsteund, en met een doel voor oogen, alles kan.”

— Vermoedelijk bedoelt de briefschrijfster, die, gelijk blijkt uit het door mij hierboven meege-deelde deel van haar vraag, thans nog in Indië woont, niet een *ingezonden* stuk, maar een hoofd-artikel dat vóór eenigen tijd in de *Lelie* verscheen, en waarin een jong-gehuwde vrouw haar ervaringen meedeelde, na een huwelijksleven van één jaar.

Ik verzoek daarom bedoelde abonnee, die zich indertijd bereid verklaarde tot het geven van particuliere inlichtingen, haar adres nogmaals te willen opgeven aan mij. —

Een tweede vraag van dezelfde correspondentie, waarop ik gaarne inlichtingen zou willen ontvangen, luidt:

„Is het verstandig zich op een kleine plaats te vestigen, waar een *H. B. S.*, en welke provincie-plaats zoudt U mij dan aanraden?”

De abonne's zullen mij zeer verplichten, indien zij op deze punten hun raad willen geven.

REDACTRICE.

T a l i s m a n

door

NANNIE VAN WEHL.

om, babbel wat.”

„Geen tijd, dool maar eerst een beetje.”

Met een glimlach roept ze zijn geduld op en buigt zich weer over haar werk. Haar potlood vliegt cijferend over haar papier; zoo nu en dan murmelt ze een paar woorden — ze heeft werkelijk geen tijd en hij moet eerst wel gaan dolen.

Langzaam wandelt hij de kamer op en neer, genietend van de ernstig-kalme atmosfeer. Het is hier zoo warm en zoo goed, zoo rustig en waardig. Ginds, aan de schrijftafel, het blonde hoofd onder de studeerlamp neer-

gebogen, werkt ze onverpoosd door, om spoedig tot een einde te komen en te gaan babbelen, ginder in 't hoekje achter de bloeiende azalea's, waar de twee crapeaus zoo noodigend staan te wachten.

Als hij er weer geheel *in* is, in het zijn temidden dezer geliefde, bekende dingen, dan gaat hij de wanden langs en blijft staan voor elke gravure, staart lang in de oogen van elk portret, geniet van alles wat liefde en vereering hier voor haar hebben samen-gebracht en van wat ze er zelve aan toevoegde, om dit harmonieuze geheel te krijgen.

Plotseling ziet hij verrast op en doet haastig eenige schreden naar den achterwand van 't vertrek, want iets onbekends treft zijn oog.

Boven den divan, op een fond van zwart fluweel, hangt eene console. En daarop een beeld.

Rondom het fluweelen fond mist hij verscheiden kleinigheden, de dansende boerinnetjes, de fotografie van eene buitenpartij, weggenomen door eene hand, door fijn gevoel geleid.

Het beeld is de buste van een' monnik in bruine pij. Het hoofd is gebogen, de moede oogen zijn neergeslagen. Ingevallen zijn de wangen, scherpgeteekend als van een' doode is de fijne neus, de lippen zijn gesloten in deemoed en onderworpenheid. Een wonderlijk ontroerende invloed gaat van dat gelaat uit, men voelt, dat 't dat van een' stervensmoede is, en toch, zoo straks zal 't zich oprichten, de oogen zullen vlammen schieten, de mond zal bevelende woorden spreken, waaraan niet te ontkomen is, en die woorden zullen de helderste, de geestdriftigste, de best-overdachte zijn, die ooit in menschenhensens zijn opgekomen. Doch nu heeft de goede Vader even toegegeven aan zijne stervensmoede, en men zou kunnen schreien erom, van ontroering en medelijden.

„Hoe komt dit hier?” vraagt hij half aan zich zelf.

Ze heeft aan zijne stappen gehoord, dat hij 't beeld naderde, en was reeds eene vraag, eene opmerking wachtend.

Even heft ze haar potlood op.

„Straks,” zegt ze, wendt zich half om, vraagt met een' stille blik verlof tot verdergaan. En haar oogen blijven even rusten op 't albasten gelaat van 't beeld — dan werkt ze weer door.

Hij voelt eene verklaring in zich rijzen, hoe dat beeld hier komt, hoe 't hier past,

en invloed heeft. *Zij* werkt van vroeg tot laat, *zij* heeft hem weleens aangezien met oogen, waaronder vermoeden met looden vingertop haar lijkkleurig merk had geteekend.

Doch nu wordt het potlood neergeworpen, de klep van 't bureau valt dicht, de boeken worden op de rekken van de boekentafel bijna gegooid; met eene zucht van voldoening staat ze op en komt op hem toe.

„Mijn talisman!” zegt ze. „Ik hoorde aan je stem, dat hij jou ook trof, mijn arme heilige met zijn moe gelaat. —”

„Hoe kom je eraan?” vraagt hij weer.

„Vertel er me van, want ik weet zeker, dat er bij te vertellen valt.” Luisterend, in afwachting, zet hij zich op den divan.

Doch zij blijft staan met de oogen op het albasten gelaat gevestigd. Vriendelijke, vroolijke oogen zijn 't, opgeruimdheid en energie spreekt uit gansch haar gelaat, hoe-wel haar blosje dat van bijna te groote inspanning is en rondom haar oogen vermoeidheid ligt.

„Ik heb hem zelf gekocht,” begint ze. „Ik heb nog nooit zóoveel voor een artikel van weelde uitgegeven, ik moet dan ook gewoonweg zuinig zijn tot in 't uiterste voorloopig. Maar ik *kon* niet anders ik moest hem hebben.

Een artikel van weelde is eigenlijk een bespottelijk woord daarvoor, want ik heb hem noodig als — spijs en drank zelve. Want ik was erg moe den laatsten tijd en begon werkelijk den moed te verliezen — ik zag al naderen het spook, dat zoovele anderen bereikt heeft — overspanning, lusteloosheid, en er valt nog zooveel te doen! En ik ben nog zoo jong, ik zal nog zoo héél lang voortmoeten! Toen, op eene kleine tentoonstelling in een intiem zaaltje, vond ik mijn Talisman. En plotseling schaamde ik mij, dat ik niet vermoeder was, dat ik niet méér gedaan, niet méér geleden had. Hij zei me: „Hoe durf je klagen, hoe durf je vermoed zijn? Hoe wil je aanhooren, wat men weleens zegt, dat je veel denkt en doet? Bij al *mijn* denken is 't jouwe niets, bij al mijn werken en zwoegen 't jouwe niets en bij al mijn leed en vermoeden is 't jouwe niets.”

O, toen voelde ik me opeens gelukkiger en opgewekter, dan ik in langen tijd geweest was, en ik voelde, dat met *dít* beeld voor oogen, het naderend spook me niet bereiken kon, en toen kocht ik 't beeld.

— 't Is geen bepaalde lijder en strijder, in den catalogus stond alleen maar: „Monnik.” Doch voor mij neemt hij den naam aan, die me noodig is. Als ik heel lang, en ach, tevergeefs, geprobeerd heb 't goede in iemand wakker te schudden en hem tot inzicht van zijne verkeerdheden te brengen, dan is hij Savanarola, die doodsvermoed van zijn boetprediken is, en ben ik trotsch, omdat één mensch deed wat ik wilde, dan is hij Bernard van Clairveaux, op wiens woord gansch het jonge Frankrijk en Duitschland ter kruistocht trok — en heb ik verdriet, omdat al mijn werken en zwoegen voor niets is geweest, dan is hij weer Bernard van Clairveaux, die zóoveel grooter levensdoel had dan 't mijne, en 't na zooveel meer zwoegen en ellende toch miste.

Een talisman tegen veel kwaad is mij mijn albasten Priester. —”

Zij zweeg en bleef het beeld nog aanstaren, met diepe vereering in haar blik. En hij, die toegelusterd had, bleef haar aanstaren, hij had nu ook zijn talisman gevonden tegen veel veerkrachteloosheid, veel toegeven aan afmatting, doch 't was niet de albasten priester, maar den onvergankelijken indruk van haar woorden, de onvergankelijke herinnering aan haar gelaat, toen ze die woorden had gesproken.

„Maar kom,” zei ze, ontwakend uit haar peinzende, „kom nu in de fauteuiltjes bij mijn bloeiende azalea's” — en ze voerde hem weg van 't beeld.

Hij wendde er nog even 't hoofd naar om, toen zei hij glimlachend:

„Laat den priester wezen wie hij wil, vanavond; doch Savanarola, doodsvermoed terugkeerend van zijn *vergeefsche* boetpreken, behoef hij niet te zijn.”

Van de varens op de rots.

Sprookje door ELA.

Tusschen de spleten van een hooge rots groeiden twee varens.

Ze hadden daar gestaan, héél, héél lang, zoolang als ze zich herinnerden . . . Ze waren samen opgegroeid, elkander vertellende hun vreugde en leed. — Samen zagen ze de jonge varentjes geboren worden, en ze breidden uit hun breede bladeren over 't jonge groen, om het te beschutten voor de al te felle zonnestralen,